

EVANĢĒLIJS NONĀK TESALONIKĀ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 16:9-40, 17:1-4, 12; Jer. 23:1-6; Jes. 53; Rom. 1:16.

ATMIŅAS PANTS:

„Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat.” 1. Tes. 2:13.

GALVENĀ DOMA:

Pārliecībai par Dieva apsolījumiem ir jābūt nopamatotai ticībā Viņa Svētajiem Rakstiem.

Kāds jauns mācītājs sarunājās ar jaunu sievieti, kas tikko bija kristīta. Viņam par lielu pārsteigumu, sieviete teica: "Man ir jākristās vēlreiz."

Kad mācītājs jautāja, kāpēc, viņa atbildēja: „Ir lietas, ko es par savu pagātni nepastāstīju vecākajam mācītājam.”

Tā sākās gara saruna par piedošanu Kristū, ko viņa kāri uzņēma. Kad mācītājs bija beidzis lūgt kopā ar viņu, abus pēkšņi pārsteidza spēcīga lietusgāze. Ar starojošām acīm jaunā sieviete teica: „Es esmu kristīta vēlreiz!”

Žēlsirdīgais Dievs bieži vien sagādā mums dzīvus apliecinājumus, tādus kā šis negaidītais lietus, lai ticīgie būtu pārliecināti, ka ir pareizās attiecībās ar Viņu. Bet mūsu uzticība Dievam būs pat vēl kārtīgāk nopamatota, ja tā būs balstīta uz skaidrajām Viņa Vārda mācībām. Šajā nedēļā mēs redzēsim, ka pravietojuma piepildīšanās nodrošināja stipru pārliecību Tesalonikas jaunajiem kristiešiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 7. jūlijā!

SLUDINĀTĀJU „DARBA ALGA”

Izlasi Ap. d. 16:9-40! Kāpēc filipieši tik negatīvi reaģēja uz evaņģēliju? Kādu svarīgu principu mēs varam atrast viņu reakcijā, pret ko mums vienmēr vajadzētu būt piesardzīgiem savā dzīvē? Kādos veidos vēl šis princips var atklāties pat kristiešu dzīvē? _____

Evaņģēlijs ir labā vēsts par Dieva varenajiem darbiem Kristū, kas nodrošina piedošanu, pieņemšanu un pārveidošanu (Rom. 1:16, 17). Grēka dēļ visa pasaule ir samaitāta. Pateicoties Jēzus nāvei un augšāmcelšanai, visai pasaulei ir dota jauna iespēja iegūt mūžīgo dzīvību, ko Dievs sākotnēji gribēja dot cilvēcei. Dieva varens darbs mūsu labā tika izdarīts, kad mēs vēl bijām grēcinieki (Rom. 5:8). Šis atpestīšanas darbs tika paveikts bez mums. To izdarīja Jēzus, un mēs tam nevaram pievienot neko – pilnīgi neko. Tomēr evaņģēlijs kļūst par realitāti mūsu dzīvēs tikai tad, kad mēs pieņemam ne tikai grēku izdeldēšanu, bet arī Dieva piedošanu caur Jēzu.

Ja evaņģēlijs ir tik laba vēsts un vēl pie tam bez maksas, kāpēc tam pretojas un to apkaro? Atbilde ir vienkārša: pieņemot evaņģēliju, mēs tiekam aicināti nolikt malā uzticību sev un pasaules lietām, tādām kā nauda, spēks un seksuālā pievilcība. Nauda, sekss un spēks ir labas lietas, ja tās ir pakļautas Dieva gribai. Bet, ja cilvēks pieķeras šīm ikdienišķajām lietām un ar tām aizvieto evaņģēlijā piedāvāto drošību, tad evaņģēlijs un tie, kas to sludina, kļūst viņam par draudu.

Izlasi 1. Tes. 2:1, 2. Pāvila un Silas ierašanās Tesalonikā bija sāpīga, uz viņu miesas bija ievainojumi un sasitumi, ko viņi bija ieguvuši pēc smagās sišanas un ieslodzījuma Filipos (Ap. d. 16:22-24). Bet Dieva varenā spēka apliecinājumi (Ap. d. 16:26, 30, 36) iedrošināja viņu sirdis. Viņi drosmīgi iegāja Tesalonikas sinagogā, un, neskatoties uz savām sāpēm, atkal runāja par Mesiju, kas bija izmainījis viņu dzīves un sūtījis misijā sludināt labo vēsti tādās vietās, kur tā vēl nekad nebija dzirdēta.

Kuras pasaules lietas var mūs attālināt no Kunga, ja mēs nebūsim uzmanīgi? Kāpēc tad ir tik svarīgi paturēt krustu un tā nozīmi vienmēr savu domu centrā, īpaši tad, kad pasaules vilinājumi šķiet visspēcīgākie? _____

PĀVILA SLUDINĀŠANAS STRATĒGIJA

Ko Ap. d. 17:1-3 mums stāsta par Pāvila stratēģijas „kur”, „kad” un „kā”, sludinot Tesalonikā?

Lai gan Pirmā vēstule tesalonīķiešiem ir viena no Pāvila sākotnējām vēstulēm, gan viņa teoloģija, gan misijas stratēģija laikā, kad viņš ieradās Tesalonikā, bija labi attīstīta.

Pirmais solis Pāvila misijas stratēģijā bija apmeklēt vietējo sinagogu sabbatā. Tas bija dabiski, jo sabats bija izdevīgs laiks, kad sastapt jūdus lielā skaitā. Tomēr šeit darbojās kaut kas vairāk nekā tikai misijas stratēģija. Pāvils atvēlēja laiku lūgšanai un pielūgsmei sabbatā arī tad, ja tuvumā nebija jūdu un nebija sinagogas (skat. Ap. d. 16:13).

Jūdu vidē tajos laikos nebija nekas neparasts, ja uzaicināja runāt sinagogas viesus, īpaši ja viņi bija dzīvojuši Jeruzalemē, kā tas bija ar Pāvilu un Silu. Draudze ar interesi uzklausa jaunumus par jūdu dzīvi citās vietās. Viņiem arī interesēja jaunie atklājumi, ko viesi bija guvuši no Rakstu pētīšanas. Tā Pāvila stratēģija dabiski iederējās sinagogas vidē.

Otrais solis Pāvila stratēģijā bija sludināt tieši no viņu kopīgajiem Rakstiem, no Vecās Derības. Viņš iesāka ar tēmu, par ko jūdiem tajā laikā bija liela interese, – par Mesiju („Kristus” ir grieķu ekvivalents ebreju vārdam „Mesija”; skat. Ap. d. 17:3). Izmantojot pantus no Vecās Derības, Pāvils parādīja, ka pirms Mesija ieies godībā, ko jūdi labi zināja, Viņam būs jācieš. Slavas apņemtā, pagodinātā Mesijas misijas versija bija tikai daļa no kopīgā attēla. Kad Mesija atnāca pirmoreiz, Viņš drīzāk bija ciešanu vīrs, nevis ķēnišķīgs iekarotājs.

Treškārt, radījis jaunu Mesijas attēlu jūdu prātos, Pāvils turpināja stāstu par Jēzu. Viņš paskaidroja, kā Jēzus dzīve saskan ar Bībeles pravietojumiem, ko viņš bija viņiem līdzdalījis. Nav šaubu, ka viņš pievienoja stāstus par savām agrākajām šaubām un pretestību un arī runāja par pārliecināto spēku, personīgi sastopot paaugstināto Kristu. Saskaņā ar Lūku (Lūk. 24:25-27, 44-46), Pāvila sludināšanas stratēģija Tesalonikā bija pēc parauga, ko Jēzus izmantoja, runājot ar Saviem mācekļiem pēc augšāmcelšanās.

Ievēro, ka Pāvils centās aizsniegt cilvēkus tur, kur viņi atrodas, izmantojot to, kas viņiem bija labi zināms. Kāpēc tas ir svarīgi? Padomā par tiem, ko tu gribi aizsniegt. Kā tu vari iemācīties sākt tur, kur atrodas viņi, nevis tur, kur atrodies tu?

DIVI UZSKATI PAR MESIJU

Kopš seniem laikiem Vecās Derības lasītāji ir ievērojuši dažādās perspektīvas pravietojumos, kas norāda uz Mesiju. Lielākā daļa jūdu un agrīno kristiešu saskatīja divas galvenās līnijas mesīāniskajos pravietojumos. No vienas puses, ir panti, kas norāda uz ķēnišķīgu Mesiju: tas ir uzvarošs ķēniņš, kas atnes taisnību un ieceļ Izraēla likumus visā pasaule, līdz pat zemes galiem. No otras puses, ir panti, kas norāda – Mesija būs kalps, kas cieš, tiek pazemots un atmests. Kļūda, ko daudzi pieļāva, bija tā, ka visi šie panti netika attiecināti uz vienu un to pašu personu dažādos Viņa darbības aspektos dažādos laikos.

Izlasi Jer. 23:1-6, Jes. 9:1-7, 53:1-6, Cah. 9:9. Izraksti šajos pantos minētās gaidāmā Atbrīvotāja rakstura īpašības. Kādi „konfliktējoši” priekšstati šeit atklājas? _____

Šie panti sarežģī izpratni par Mesijas nākšanu. No vienas puses, panti par ķēnišķīgu Mesiju parasti nesatur nekādus mājienus uz ciešanām vai pazemošanu. No otras puses, panti par ciešanu Viru parasti apraksta Mesiju kā tādu, kam ir maz spēka un laicīgas autoritātes. Viens veids, kā jūdi Jēzus dienās atrisināja šo problēmu, bija uzskatīt ciešanu Viru par simbolu visai tautai un tās ciešanām trimdā un okupācijā. Izņēmuši šos pantus no Mesijas apraksta, daudzi jūdi gaidīja ķēnišķīgu vai iekarojošu Mesiju. Šis Ķēniņš, līdzīgi Dāvidam, padzīs okupantus un atjaunos Izraēlam tā vietu tautu vidū.

Protams, lielākā problēma, neattiecinot pantus par ciešanu Viru uz Mesiju, ir tā, ka svarīgos Vecās Derības pantos abi galvenie Mesijas raksturojumi ir apvienoti. Tie apraksta vienu un to pašu personu. Mazāk skaidrs pirmajā acu uzmetienā ir tas, vai šie raksturojumi atklājas vienlaicīgi vai viens pēc otra.

Kā teikts Ap. d. 17:2, 3, Pāvils lasīja Tesalonikas jūdiem šos Vecās Derības mesīāniskos pantus un kopā ar viņiem pētīja to nozīmi. _____

Senos laikos jūdi bija samulsuši Mesijas pirmās nākšanas dēļ. Mūsdienās mēs atrodam lielas neskaidrības par otro nākšanu. Ko tas mums stāsta par vajadzību no sirds censties saprast Bībeles patiesību? Kāpēc nepareizas doktrīnas var radīt tik daudz problēmu? _____

CIEŠANAS PIRMS PAGODINĀŠANAS

Līdzīgi Pāvilam, arī Jēzus pētīja Veco Derību un nonāca pie secinājuma, ka Mesijam būs „jācieš un jāieiet Savā godībā” (Lūk. 24:26). Vārds, kas Lūk. 24:26 tulkots kā „jācieš”, ir tas pats, kas Ap. d. 17:3, kur Pāvils saka, ka Mesijam „vajadzēja ciest”. Jēzus un Pāvils par ciešanām pirms pagodināšanas bija izlasījuši pravietojumus, pirms tie bija piepildījušies. Jautājums ir: balstoties uz kādiem Vecās Derības pamatiem, viņi bija nonākuši pie šāda secinājuma?

Viņi droši vien bija ievērojuši, ka visnozīmīgākie varoņi Vecajā Derībā piedzīvoja ilgu ciešanu periodu, pirms savā dzīvē piedzīvoja pagodināšanas laiku. Jāzeps pavadīja 13 gadus cietumā, pirms viņš kļuva par Ēģiptes premjerministru. Mozus pavadīja četrdesmit gadus, staigājot pakaļ aitām tuksnesī, pirms viņš kļuva par spēcīgu Izraēla tautas vadītāju. Dāvids daudzus gadus bija bēglis un kādu laiku bija pavadījis arī svešas zemēs, pirms viņš tika iecelts par ķēniņu. Daniēls bija kara gūsteknis un tika pat notiesāts uz nāvi, pirms viņš tika iecelts Bābeles premjerministra amatā. Vecās Derības stāstos Dieva kalpi bija priekšvēstneši Mesijam, kam arī vajadzēs ciest un būt pazemotam, pirms Viņš tiks paaugstināts Ķēniņa amatā.

Pamatakmens šai Jaunās Derības pārliecībai ir atrodams Jaunajā Derībā visbiežāk citētajā Vecās Derības daļā: Jesajas 53. nodaļā. Jesajas ciešanu Vīrs bija nicināts, atmests un norūdīts ciešanās (Jes. 53:2-4). Līdzīgi svētnīcas jēram, Viņš tika nokauts par mūsu grēkiem (Jes. 53:5-7), saskaņā ar Kunga gribu (Jes. 53:8-10). Bet pēc savām „dvēseles ciešanām” (Jes. 53:11) Viņš taisnos daudzus un saņems spēcīgu mantojumu (Jes. 53:12).

Jaunās Derības rakstniekiem Jesajas 53. nodaļa bija atslēga izpratnei par Mesiju. Pāvils šo nodaļu noteikti bija sludinājis Tesalonikā. Saskaņā ar Jes. 53. nodaļu, Mesija pirmo reizi nenāks kā Ķēniņš un ar lielu spēku. Patiesībā Viņu atmetīs Viņa paša tauta. Bet šī atmešana ir ievads Mesijas pagodināšanai, ko gaidīja jūdi. Paturot to prātā, Pāvils bija spējīgs parādīt, ka Jēzus, ko viņš bija iepazinis, ir Mesija, par ko runā Vecā Derība.

Lūdzot Dievu, izlasi Jes. 53. nodaļu. Atceries, ka tā runā par to, kas bija jāpiedzīvo Kungam, mūsu Radītājam, lai tu personīgi varētu iegūt mūžīgo dzīvību. Kāpēc Kristum vajadzētu būt pirmajam un pēdējam mūsu dzīvē, ņemot vērā patiesību par Dieva raksturu?

DRAUDZE IR PIEDZIMUSI

Saskaņā ar Ap. d. 17:1-4, 12, kāda cilvēku grupa bija Tesalonikas draudzes pamatā?

Daļa no Pāvila misijas stratēģijas bija „jūdam visupirms un arī grieķim” (Rom. 1:16). Pāvila kalpošanas laikā jūdiem parasti bija iespēja pirmajiem dzirdēt un pieņemt evaņģēliju. Un fakts ir tāds, ka, saskaņā ar Biblii, daudzi jūdi Pāvila laikā pieņēma Jēzu kā Mesiju. Vēlāk, kad draudze sāka atkāpties un atmest likumu, īpaši sabatu, jūdiem bija arvien grūtāk un grūtāk atzīt Jēzu kā Mesiju, jo – kas tas par Mesiju, kas atceļ likumu, īpaši sabatu?

Kā parāda šie panti, dažus jūdus Tesalonikā pārliecināja Pāvila mesianisko pantu izklāsts kopā ar stāstu par Jēzu. Viens no viņiem, Aristarhs, vēlāk bija Pāvila līdzstrādnieks un pat kādu brīdi arī cietuma biedrs (skat. Kol. 4:10, 11; Ap. d. 20:4). Kāds cits, Jazons, acīmredzot bija pietiekami bagāts, lai uzņemtu draudzi savās mājās pēc tam, kad viņiem vairs neļāva pulcēties sinagogā. Viņš arī samaksāja vismaz daļu no maksas, kas bija vajadzīga, lai novērstu Pāvila arestu (skat. Ap. d. 17:4-9).

Par dievbijīgajiem grieķiem (Ap. d. 17:4) parasti tiek uzskatīti pagāni, kurus bija piesaistījis jūdaisms un kas apmeklēja sinagogu, bet nebija pārgājuši jūdu ticībā. Tas bija plaši izplatīts fenomens Pāvila dienās. Šie pagāni Pāvilam kļuva par dabīgu tiltu, lai aizsniegtu tos pagānus, kas vispār neko nezināja par jūdaismu vai Veco Derību.

Jūdaiskais un relatīvi turīgais sākotnējās Tesalonikas draudzes raksturs ir uzsvērts Apustuļu darbu 17. nodaļā (piemēram, 12. pantā), kur rakstīts, ka arī „cienījami” grieķi kļuva ticīgi. Tomēr ir skaidrs, ka laikā, kad tika rakstīta 1. Vēstule tesalonīkiešiem, draudze, kurai Pāvils rakstīja, lielā mērā sastāvēja no pagāniem (1.Tes. 1:9) no strādnieku kārtas (1.Tes. 4:11).

Tas, ko mēs šeit redzam, ir evaņģēlija universālais raksturs – ka tas ir domāts visiem ļaudīm, visiem sabiedrības slāņiem, visām rasēm, bagātiem un nabagiem, grieķiem un jūdiem. Kristus nomira par visu pasauli. Tieši tāpēc mūsu kā septītās dienas adventistu vēsts ir domāta visai pasaulei (Atkl. 14:6) – nav nekādu uz etniskiem, nacionāliem vai ekonomiskiem apsvērumiem balstītu izņēmumu. Cik svarīgi, lai mēs turētu šo uzdevumu vienmēr savā priekšā! Cik svarīgi, lai mēs nekļūtu aprobežoti, sevi ierāvušies un vairāk ieinteresēti uzturēt to, kas mums ir, nevis aizsniegties pāri savai komforta zonai, ko, varbūt pat neapzināti, esam sevi izveidojuši.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„No Pāvila dienām līdz pat šim laikam Kungs ar savu Svēto Garu ir aicinājis kā jūdus, tā pagānus. Apustulis paziņoja, ka “Dievs neuzlūko cilvēka vaigu,” un sevi uzskatīja par parādnieku “grieķiem un barbariem”, tāpat kā jūdiem; bet viņš nekad neatstāja neievērotas tās noteiktās priekšrocības, kas jūdiem bija pāri pār citām tautām, jo Dieva Vārds vispirms tika uzticēts tiem. “Evaņģēlijs,” viņš paskaidroja, “ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic: jūdam vispirms un arī grieķim...” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 380. lpp.

„Sludinot tesalonīkiešiem, Pāvils atsaucās uz Vecās Derības pravietojumiem par Mesiju. [...] Ar Mozus un praviešu inspirētajām liecībām viņš skaidri pierādīja nācariēša Jēzus kā Mesijas identitāti un paskaidroja, ka Kristus balss uz sentēviem un praviešiem ir runājusi jau no Ādama dienām.” 221., 222. lpp. (skat. izvērstu Vecās Derības pantu apkopojumu, kas seko 222.-229. lpp.)

„Dievs sagaida, lai Evaņģēlija sludināšanas noslēgumā, kad sevišķs darbs tiks veikts pie līdz šim novārtā atstātajām ļaužu šķirām, Viņa vēstneši īpašu vērību pievērstu jūdiem, kurus var atrast visās zemes daļās. [...] Kad tie Evaņģēlijā saskatīs Vecās Derības Rakstu lappusēs ainoto Kristu un aptvers, cik nepārprotami Jaunā Derība izskaidro Veco, tad pamodīsies viņu snaudošās gara spējas un tie Kristu atzīs par pasaules Glābēju. Ticībā daudzi Viņu pieņems par savu Pestītāju.” 381. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāvils tuvojās sava laika jūdiem, pamatojoties uz mesiāniskajiem pravietojumiem Vecajā Derībā. Cik lielā mērā šāda pieeja ir derīga mūsdienās, liecinot jūdiem, īpaši pasaulīgajiem jūdiem, kas varbūt pat nav iepazinušies ar Vecās Derības pravietojumiem? Kādas vēl pieejas vajadzētu pārdomāt, liecinot pasaulīgajiem jūdiem, kā arī jebkurai citai vēl neaizsniegtai ļaužu grupai?

2. Kā Bībeles pravietojumi var palīdzēt tev efektīvāk nodibināt kontaktus ar taviem draugiem un kaimiņiem? Kādas pieejas mums vajadzētu izmantot, liecinot cilvēkiem, kas netic Bībeles autoritātei? Piemēram, kā Daniēla 2. nodaļa varētu palīdzēt kādam no pasaulīgas vai nebībeliskas perspektīvas sākt uzticēties Bībelei kā Dieva Vārdam?

KOPSAVILKUMS:

Šajā pirmajā nedēļā mēs esam pieskārušies daudziem svarīgiem punktiem. Taču svarīgāks par visu citu, ko mums vajadzētu saprast, ir tas, cik svarīgs Dieva Vārds ir mūsu dzīvei, mūsu misijai un mūsu liecībai. Mums ir jānopamatojas Bībelē un patiesībās, ko tā māca, – ne tikai sevis dēļ, bet arī tāpēc, lai būtu cik vien iespējams efektīvi liecinieki.